

— Защо ли се забави майка тъй? . . .  
Дочасъ ще втаса хлѣбътъ и зарана  
Ще имашъ топълъ за въ гората. Ранко  
Нел' ще излѣзешъ? — «Ранко, мое пиле;  
Неще ли ти се ранко да излѣза?»  
Отвърна той, съ усмивка дяволита,  
Къмъ нея като се изви. — Пъкъ ти!  
То вече — каза тя и причерви се  
Свѣнливо. Двама млъкнаха зачасъ.  
На огъня притури сжчки тя,  
А той се взрѣ въ камината нагорѣ.  
А вихърътъ, катъ пѣтникъ закъснялъ,  
На прозорцитѣ блѣскаше, виеше  
И свиреше прѣвъ низкия куминъ.  
Стояха дълго мълкомъ тѣ така,  
И този пѣтъ прѣвъ Иво се обади:  
«У батеви останала е, майка;  
Ще трѣбва да се иде, че навѣнъ  
Вѣяваца завѣяла е пуста.» *каква е тази дробе-*  
— Прѣдъ вратната завѣло ѝ до колѣно — *накъ*  
Се Ралица обади, вече когато  
Отвори той вратата да излѣзе.  
Вѣяницата го сишна въ очи; —  
«Невидѣла се» измърмора Иво  
И въскриви къмъ хлѣва, понапрѣдъ  
Воловетѣ да понагледа пѣтемъ;  
И въвъ почуди той посви съ глава:  
«Я гледай, чакъ и вратната раствори!»  
— Затрупай я съ трупа си! — троснатъ гласъ  
До него се обади — и догдѣ